

1978 MAJ 20

244

796.725.85

Ide-
szállítottak
és a helyére
raktak
868 darab,
egyenként
20 tonnás
betonút-
elemet

Szojjet katonabrigádok segítségével

ÉPÜL A BUDAPESTI NAGY SPORTCSARNOK

Budapesten, a Hungária és a Kerepesi út kereszteződésénél, a metróállomás mögött mintegy tíz hektári területet palánkkal kerítettek körül. Itt épül a magyar sport leendő korszerű bázisa, a budapesti sportcsarnok. A munkálatok ez év elején kezdődtek s a létesítmény átadását 1981 végére tervezik.

Milyen lesz ez a sportpalota? Szabó Sándor főmérnök, az építkezés operatív bizottságának titkára elmondja, hogy a sportcsarnok megalkotásának alapjául a Leningrádban 1967-ben felépült hasonló létesítmény tervei szolgáltak. Csak hogy a budapesti másfélszer akkora lesz, mint a leningrádi. A 103 méternyi átmérőjű, kör alakú csarnok maximálisan 12 ezer 500 néző befogadására lesz alkalmas. Küzdőterén kétszáz méteres, négysávos futópályát, továbbá jégpályát, atlétikai pályát, különböző labdajátékokra szolgáló pályát egyaránt berendezhetnek. Tarthatnak benne torna-, ökölvívó-, birkózó-, cselgáncs-, asztalitenisz-versenyeket is. A csarnok politikai tömeggyűlések és

kulturális rendezvények lebonyolítására ugyancsak alkalmas lesz. A színpad és az ehhez szükséges válaszfalak elhelyezésével háromezer nézőt befogadó színházként is üzemelhet.

— A műszakilag legizgalmasabb feladat a kábel tartókkal és acéllemez borítással kialakítandó tetőszerkezet — mondja Szabó főmérnök. — A feszített acélkábel tető az egyik legkorszerűbb építészeti megoldás. A csarnok külső magassága 24,20, belső magassága pedig 16,36 méter. Az öltözők, a mosdók, a büfék, a sajtó, a rádió- és a televízióközvetítés munkaszobái, valamint a szauna és az egészségügyi bázis a csarnokhoz csatlakozó kétszintes melléképületben lesz.

Köztudott, hogy az építőipar országszerte munkaerőgondokkal küzd. A budapesti nagy sportcsarnok felépítéséhez száz meg száz különböző szak- és segédmunkásra van szükség.

Honnan vegyék a munkaerőt, hogy a magyar sport e nagyszerű létesítménye a tervezett idő alatt

valóban felépüljön, s ne húzódjon el évekkel az átadás határideje? Különösen kemény diónak látszott az

alapozási munkálatok

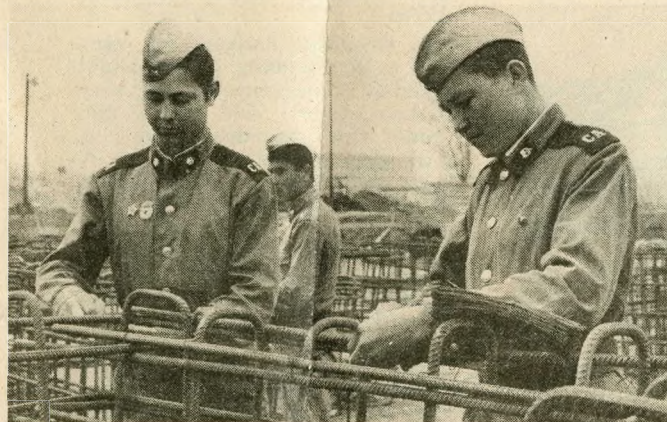
lényeges mozzanata, a több tízezer köbméternyi föld kitermelése és elszállítása, valamint a felvonulási utakhoz szükséges előregyártott betonútalapok helyszínre szállítása, beépítése. Már az első hetekben nyilvánvalónak látszott, hogy a meglévő munkaerő- és szállítókapacitás birtokában e feladat csak igen vontatottan és nehezen oldható meg. Valamit tenni kellett.

Ekkor született meg az elgondolás bárhol is, de segítséget kell kérni. Munkaerőt és szállítóeszközöket. Más vállalatoktól, intézményektől? Ez a próbálkozás már csírájában

válasz nem késlekedett. Vállalták, hogy szabad idejükben segítenek s hamarosan megérkezett az építkezés színhelyére az első csoport szovjet katona, Leonyid Dej alezreddessel az élen. Nem jöttek üres kézzel. Tíz hatalmas, URAL típusú tehergépkocsit és egy Belorusz munkagépet hoztak magukkal.

A katonák — lövészek és műszakiak — hamarosan munkához láttak. — Hat hét alatt a kezük nyomán szó szoros értelmében megmozdult a föld — mondja Kozma József építészvezető-helyettes. — Április 22-ig kitermeltek és elszállítottak hét-ezer köbméter földet, a Lábatlani Cementgyárból és a Pomázi úti gyárból ideszállítottak és a helyére raktak 868 darab, egyenként húsz tonna súlyú betonúttelemet.

Az egyik szovjet katonabrigád Sándorfi László

A vasbetonszerelés legjobbjai: Resat Lutfulin, Bahadır Lutfulajev és Baratali Saripov harcos

kudarcba fulladt. Mindenütt kevés a munkaerő és a szállítóeszköz.

Ekkor az építkezést irányító operatív bizottság kezdeményezésére a Budapesti Pártbizottság és a Fővárosi Tanács közvetítésével az ideiglenesen hazánkban állomásozó szovjet Déli Hadseregcsoporthoz parancsnokságához fordultak segítségért. Az igenlő

művezető irányításával dolgozik. A bekötőutakat építik. A szovjet fiúk munkájáért Jurij Boloban gárdafőhadnagy a felelős. Sándorfi és Boloban elvtárs a nyelvi nehézségek ellenére is kitűnően

megértik egymást

a munka gördülékenyen, tempósan folytatódik.

Az építkezés vezérkara: Leonyid Dej alezredes, Jurij Boloban gárdafőhadnagy és Szabó Sándor főmérnök

Fotó: KISS PÉTER

Mindketten elsőként Anatolij Kravcsenko szakaszvezetőt dicsérik, aki mint az egyik URAL-tehergépkocsi vezetője különösen nagy felelősséggel és hozzáértéssel végzi munkáját. Látszik, hogy gyakorlott szakember, bevonulás előtt Ukrajnában több nagy építkezésen dolgozott már, ott is főleg betonelemeket és egyéb építőanyagot szállított.

Alig kódorbasnyira az útépítéstől már megkezdődtek a sportcsarnok alapozási munkálatai. Körülbelül húsz köbméternyi nagyságú vasbetontuskókat építenek a föld felszíne alá. Ezek lesznek a sportcsarnok tartóoszlopainak pillérei. A vasbetonszerelő brigádot három szovjet katonával egészítették ki. Itt dolgozik az azerbajdzsáni nemzetiségű Resat Lutfulin, Bahadır Lutfulajev és Baratali Saripov harcos. A művezető főleg Saripovot dicséri.

— Bár most csinálja először életében, mégis olyan nagyszerű érzékkel, mint ha már több éves vasbetonszerelői gyakorlata lenne — mondja. — Ügyes kezű gyerek. Elfogadnám a brigádomba.

A budapesti nagy sportcsarnok építési munkálatain nagyot lendített a szovjet katonasegység. Ráadásul miként Leonyid Dej alezreddes mondja, ez a segítség hamarosan megduplázódik. Újabb katonabrigádokat irányít a helyszínre az előljáró parancsnokság.

— Nagyon jól érezzük magunkat a magyar munkások társaságában — mondja Anatolij Krav-

csenko szakaszvezető. — Kitűnően megértjük egymást. Közös nyelvünk a munka.

Kravcsenko egyébként remek sportoló. Alakulata atlétikai bajnokságain több első helyet és értékes helyezést szerzett már. Bizonyos, hogy a sport iránti rajongása is közrejátszik lelkes, odaadó munkájában.

Ugyancsak a sportszertettől és az elvtársi segítségnyújtás szándékától vezérelve jelentkezett az építkezés vezetésénél egyik hétvégén a szovjet Déli Hadseregcsoporthól

negyven katonasportoló,

hogy adjanak munkát nekik. Egy nap alatt ezer méternyi kerítéspalánkot építettek fel. Egyikük, Borisz Ponomarjov szakaszvezető, a kitűnő futóatléta kijelentette: „Hátha még én is versenyzek egyszer ebben a sportcsarnokban.” Ponomarjov ugyanis sor-katonai szolgálatának leteltével folytatni kívánja a versenyzést. Így egyáltalán nem valószínű, hogy néhány év múlva a mostani építő egy Magyarországon versenyző szovjet atlétacsapat tagjaként látjuk viszont a budapesti nagy sportcsarnokban. Ennek esélyét növeli, hogy a szovjet katonák segítségének eredményeként az építkezés üteme jelentősen meggyorsult. Szabó főmérnök véleménye szerint az átadási határidő ezáltal legalább hat hónappal előre hozható.

BERTALAN ISTVÁN BÉLA